

Arrest

nr. 333 250 van 25 september 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 30 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 maart 2025.

Gelet op de beschikking van 10 april 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2025.

Gelet op het arrest van 19 mei 2025 met nr. 326 893 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2025 om 10 uur 30.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn en die internationale bescherming verkreeg in Cyprus, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 29 november 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoeker klaagt aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd.

De Raad wijst er op dat dit een louter indicatieve ordetermijn betreft. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. De wet verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de verwerende partij opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitleg te verschaffen waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) binnen de door artikel 57/6, §3, derde lid van voormelde wet gestelde termijn worden afgeleid dat het beschermingsverzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van die termijn van 15 dagen brengt immers geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de verwerende partij niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Bovendien kan verzoeker niet voorhouden benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

Verzoeker maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van de motiveringsplicht dan ook niet aannemelijk.

3. Artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

4. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie (AIDA “Country Report: Cyprus 2023 update” van mei 2024) blijkt niet dat de levensomstandigheden in Cyprus voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die

hem in Cyprus werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekers beschermingsverzoek identiek is aan die van zijn vader, A.M.A., zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald. In de bestreden beslissing worden de gedane vaststellingen van de verwerende partij ten aanzien van zijn vader dan ook overgenomen.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker in het verzoekschrift dezelfde middelen en argumentatie aanvoert zoals ontwikkeld in het beroep van zijn vader.

Inzake zijn vader, gekend onder rolnummer 330 123, heeft de Raad bij beschikking de aanvraag van zijn vader verworpen.

In deze beschikking wordt gemotiveerd als volgt:

“5. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, de reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens zijn met de gevolgtrekking van de verwerende partij, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de verwerende partij inzake de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

Verder liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit kan blijken dat verzoeker of zijn gezin een bijzondere kwetsbaarheid hebben en die ertoe kan leiden dat zij bij terugkeer naar Cyprus, om deze reden, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoeker en zijn echtgenote verklaarden tijdens hun persoonlijke onderhoud dat wel dat hun dochter in België naar de psycholoog gaat (NPO verzoeker, p.9; NPO echtgenote van verzoeker, p.6), echter kan hieruit niet blijken dat dit negatieve gevolgen voor het zelfstandig functioneren van hun dochter met zich meebrengt, noch dat dit de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Bulgarije onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt. In de mate dat hun dochter verdere psychologische opvolging behoeft, toont verzoeker niet aan dat het gezin in Cyprus geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychologische ondersteuning, temeer hun verblijfsvergunning nog steeds geldig is. Het geval van verzoeker en zijn gezin wordt derhalve niet gekenmerkt door bijzondere medische, psychologische of andere buitengewone omstandigheden die belangrijke gevolgen zouden hebben voor hun zelfstandig functioneren en die ertoe kunnen leiden dat verzoeker en zijn gezinsleden bij terugkeer naar Cyprus, wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, noch brengen zij hiertoe concrete elementen bij. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij en zijn gezin hun rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Cyprus. Verzoeker slaagt hier echter niet in.

6. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn gezin de vluchtelingenstatus werd verleend in Cyprus en dat zij in het bezit werden gesteld van een verblijfsvergunning, geldig tot 27 mei 2027 (AD CGVS, map DVZ met Verklaring DVZ van 14 augustus 2024 en blauwe map met documenten, stuk 1 Antwoord Asieldiensten Cyprus van 18 november 2024).

Aangaande verzoekers betoog dat in de bestreden beslissing nergens verwezen wordt naar een stuk waaruit zou blijken dat verzoeker actueel internationale bescherming geniet in Cyprus, wijst de Raad op het volgende. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt wel degelijk dat de Cypriotische asieldiensten verklaren dat verzoeker op 13 september 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende en dat aan hem en zijn gezinsleden de vluchtelingenstatus verleend werd (AD CGVS, map DVZ met Verklaring DVZ van 14 augustus 2024 en blauwe map met documenten, stuk 1 Antwoord Asieldiensten Cyprus van 18 november 2024). Verzoekers betoog dat de verwerende partij zich enkel op de verklaringen van verzoeker bij de DVZ baseerde en niet onderzocht heeft welke status verzoeker heeft, kan dan ook niet gevolgd worden.

Waar verzoeker betoogt dat zijn status kan worden ingetrokken of beëindigd en betwist dat zijn bescherming nog actueel is aangezien hij niet in het bezit is van een verblijfsvergunning, wijst de Raad op zijn verblijfsvergunning die geldig is tot en met 27 mei 2027.

Verder wijst de Raad er in dit verband op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklank in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de

modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Uit het enkele feit dat hij Cyprus heeft verlaten, er geen domicilie heeft en niet in het bezit is van zijn verblijfsdocumenten, kan niet worden afgeleid dat verzoeker er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou gesteld kunnen worden aan zijn verblijfsstatuut omwille van zijn afwezigheid, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Cyprus nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Cyprus en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten. Het komt te dezen aan de verzoeker toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Cyprus geniet, op concrete wijze aan te tonen dat het verkrijgen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoeker laat evenwel na dergelijk bewijs te leveren. Het feit dat verzoeker niet meer in het bezit is van zijn Cypriotische identiteitsdocumenten – hij verklaart zijn verblijfsdocumenten bij aankomst in België te hebben weggegooid (NPO, p.8) -, doet aan bovenstaande geen afbreuk. Niets wijst erop dat verzoeker bij een terugkeer naar Cyprus geen duplicaat zou kunnen aanvragen van de verblijfsvergunning die hij aldaar verkreeg.

7. Uit het "Country Report Cyprus" van AIDA van 9 mei 2024 blijkt niet dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Bovendien kan hieruit ook niet afgeleid worden dat er op algemene wijze een verschil in behandeling bestaat tussen onderdanen van Cyprus en personen die internationale bescherming genieten. Uit dit rapport blijkt dat zij op dezelfde wijze toegang hebben tot de arbeidsmarkt (p. 160-161), onderwijs (p. 162), sociale bijstand (p. 163) en gezondheidszorg (p. 165). Er zijn enkele beperkingen op de bewegingsvrijheid van internationaal beschermden, zij hebben namelijk enkel het recht om te verblijven in de gebieden die onder de controle van de Republiek Cyprus vallen waardoor zij niet het recht hebben om te verblijven in de gebieden in het Noorden van het eiland (p. 158). Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die aantonen dat zijn persoonlijke situatie afwijkt van deze algemene informatie en dat hij een mensonwaardig leven leidde in Cyprus.

De Raad wijst er in dit verband op dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekers verklaringen en gedragingen. De verwerende partij motiveert terdege dat verzoeker eerder beperkte pogingen heeft ondernomen om ondersteuning te zoeken in Cyprus daar zij het land verlaten hebben twee à drie weken na het ontvangen van hun verblijfsdocumenten (NPO, p.7-8).

Verder kan er in verzoekers specifieke en persoonlijke geval niet worden geconcludeerd dat zijn levensomstandigheden in Cyprus, als gevolg van de onverschilligheid van de Cypriotische overheden, de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer. De verwerende partij motiveert in dit verband terdege: "Dat u en uw gezinsleden er bovendien in geslaagd zijn om altijd een huis te kunnen huren in Cyprus, zevenmaal een uitkering ontvingen van de Cypriotische overheid, u af en toe kon werken en medische zorg ontving wanneer u hier nood aan had (CGVS, p. 7) wijst erop dat jullie voldoende zelfredzaam zijn om jullie rechten als begunstigde van internationale bescherming te laten gelden in Cyprus." Door in het verzoekschrift louter te verwijzen naar eerder afgelegde verklaringen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane bevindingen. Verzoeker toont niet aan dat hij of zijn gezin ernstige pogingen ondernomen hebben om hun rechten als begunstigden van internationale bescherming in Cyprus te doen gelden. Het komt in dit verband hem toe om de middelen die het recht en zijn status in Cyprus hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Waar verzoeker nog wijst op de wachttijden die gelden bij het vernieuwen van verblijfsdocumenten aangezien zijn verblijfstitel verstreken zou zijn en de daarmee samenhangende beperkte toegang tot onder meer

gezondheidszorg, tewerkstelling en huisvesting, wijst de Raad op bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat zijn verblijfsdocumenten geldig zijn tot en met mei 2027.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landen-informatie wordt verwezen met betrekking tot de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Cyprus, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

8. In de mate verzoeker aanvoert dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Cyprus, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat verzoeker actueel niet langer internationale bescherming geniet in Cyprus. Op geen enkele wijze toont hij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van terughrijving van erkende vluchtelingen door de Cypriotische overheden. Evenmin toont hij in concreto aan dat er in zijn geval een reëel risico op refoulement bestaat.

9. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Cyprus in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Cyprus persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofdte sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Cyprus in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Cyprus heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Cypriotische grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Cyprus werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Cyprus zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoeker aantoont dat hij persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU."

6. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Cyprus. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

7. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.

8. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat in het kader van de beroepen van verzoekers ouders, A.M.A. en A.H.A., gekend onder rolnummers 330 123 en 330 127, bij beschikking met toepassing van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet tot eenzelfde conclusie wordt gekomen."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 14 mei 2025 staat het volgende vermeld:

“De zaken 330 123, 330 125 (volgnr. 8) en 330 127 (volgnr. 9) worden samen opgeroepen en met akkoord van de verzoekende partijen gezamenlijk behandeld.

Tolk 1406 staat onder eed en tolkt Arabisch – Nederlands voor de aanwezige partijen.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de verzoeken om te worden gehoord. Verzoekers verwijzen in eerste instantie naar de verklaringen die zij hebben afgelegd betreffende hun behandeling bij aankomst in Cyprus. De moeder A.H.A.M., de (thans) meerderjarige zoon A.M.M.M. en de minderjarige kinderen kregen er een opvangplaats toegewezen, in tegenstelling tot de vader A.M.A.M. Onmiskenbaar houdt deze praktijk een schending in van artikel 8 van het EVRM. Evenwel is de vader er “wonder boven wonder” in geslaagd om voor het hele gezin “een krot” te vinden waar ze zich gezamenlijk konden vestigen: gezien de gebeurtenissen die zij hebben meegemaakt in Gaza, hechten zij een groot belang aan de cohesie van hun gezin. Na de toekenning van een beschermingsstatus werden hun zonen in Cyprus verhinderd om over te gaan naar een hogere klas. Op school mochten zij hun eigen taal niet spreken, in tegenstelling tot de Oekraïners die er ook verbleven. Aldus is er sprake van een ongelijke behandeling en discriminatie. Een arbeidsbetrekking vinden was in Cyprus erg moeilijk, zodat zij er niet in menswaardige omstandigheden hebben kunnen leven. Verzoekers menen ook dat verweerder en de Raad onvoldoende rekening houden met het gegeven dat zij een groot gezin vormen met vijf minderjarige kinderen en één meerderjarige zoon. Zij beschikken weliswaar over een verblijfsvergunning voor Cyprus tot 2027, maar dit biedt gezien de uiteengezette omstandigheden allerm minst de garantie dat zij er ook een leven zullen kunnen uitbouwen. Om die reden vragen verzoekers om hun beschermingsverzoeken ontvankelijk te verklaren. Daarnaast wijzen zij erop dat niets de Raad verhindert om deze beschermingsverzoeken ook onmiddellijk gegrond te verklaren, dit gelet op hun herkomst uit Palestina (Gaza). Immers zijn zij geregistreerd bij UNRWA en aangezien dit agentschap niet meer in staat is om zijn taken te vervullen zijn zij van rechtswege vluchteling: hun nood aan internationale bescherming staat onomstotelijk vast. Verder bevraagd licht verzoeker A.M.A.M. toe dat het nooit hun bedoeling was om naar Cyprus te gaan: zij wilden altijd al naar België komen, maar rechtstreeks was dit niet mogelijk. In Cyprus hebben zij een zeer lange procedure doorlopen en hebben zij veel te lijden gehad, onder meer op het gebied van werk en huisvesting. Zij hebben er meerdere incidenten meegemaakt, hun kinderen werden lastiggevallen en zij verbleven er in een omgeving waar veel bendes actief waren. In België hebben zij daarentegen wel mogelijkheden: hun kinderen gaan hier naar school, zij huren hier een huis dat zij bekostigen door verzoekers inkomen uit arbeid en zij werken hier aan hun integratie, onder meer door het volgen van taalcursussen. Verzoekster A.H.A.M. licht toe dat zij Gaza hebben verlaten om hun kinderen veiligheid en een betere toekomst te kunnen bieden. In Cyprus hadden zij weliswaar een zekere veiligheid, maar geen toekomstperspectieven. Verzoekster stelt dat haar kinderen heel slim zijn, maar in Cyprus enkel de mogelijkheid hadden om een kappersopleiding te volgen en er ook geen nieuwe vrienden hebben gemaakt. Hun oudste, meerderjarige zoon – thans verzoeker A.M.M.M. – wil heel graag boekhouder worden en volgt daartoe een opleiding. Daarnaast werkt hij ook, reden waarom hij niet aanwezig is ter zitting. Hun vijftienjarige dochter wordt in België begeleid door een psycholoog, zodat ze zich nu beter voelt en weer een toekomst wil opbouwen. De andere kinderen van het gezin zijn gefrustreerd door de onzekerheid over hun toekomst: zij stellen dat het nog beter is om terug te keren naar Gaza dan naar Cyprus. Verweerder heeft hun beschermingsverzoeken ten onrechte geweigerd, maar de Raad zou hen weer hoop kunnen geven. Wanneer de voorzitter aangeeft de debatten te zullen sluiten, geven verzoekers nog aan te beschikken over stukken die de medische toestand van verzoeker A.M.A.M. betreffen. Na een korte schorsing leggen zij een aanvullende nota met één medisch stuk neer en lichten zij toe dat verzoeker lijdt aan astma en dat zij in dit verband nog meer stukken zouden kunnen voorleggen. De voor verzoekers aanwezige advocaat vraagt of het mogelijk is de verdere behandeling van de zaken uit te stellen. De voorzitter staat dit toe en zal de zaken opnieuw oproepen bij tussenarrest. Zij wijst er verzoekers op dat het van belang is om alle nuttige stukken tijdig over te maken aan de dominus litis en aan de Raad.”

Zoals geacteerd in het proces-verbaal legt verzoeker een aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, met daarbij gevoegd een op zijn vaders naam uitgegeven voorschrift van 9 december 2024 voor het medicament Duovent aerosol.

5. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 13 juni 2025 om 10.30 uur staat het volgende vermeld:

“De zaken 330 123, 330 125 (volgnr. 13) en 330 127 (volgnr. 14) worden samen opgeroepen en met akkoord van de verzoekende partijen gezamenlijk behandeld.

Tolk 1492 staat onder eed en tolkt Arabisch – Nederlands voor de aanwezige partijen.

De voorzitter verwijst naar het inhoudelijk debat dat werd gevoerd ter zitting van 14 mei 2025 en naar de mogelijkheid die verzoekers toen werd geboden om bijkomende stukken neer te leggen. Verzoekers leggen elk een stukkenbundel neer. Zij lichten toe dat hierin onder meer wordt verduidelijkt dat A.M.A.M., de vader van het gezin, lijdt aan COPD – niet aan tuberculose – en de fragiele psychologische toestand van hun minderjarige dochter S. wordt uiteengezet. Verzoekers benadrukken nogmaals dat zij in de eerste plaats op zoek zijn naar stabiliteit voor hun gezin. De scholing van hun kinderen is voor hen het belangrijkste, maar door hun verblijf in Gaza, Turkije, Cyprus en België verliep deze niet vanzelfsprekend. Waar de voorzitter besluit dat thans voldoende elementen voorliggen om hun zaken inhoudelijk te kunnen beoordelen, hebben verzoekers geen bijkomende opmerkingen.”

Zoals geacteerd in het proces-verbaal legt verzoeker een aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, met daarbij gevoegd volgende stukken:

- betreffende zijn vader: overzichten van zijn medisch dossier, medische voorschriften, klinische onderzoeksresultaten, medische verslagen en afspraakbevestigingen (allemaal daterend van eind 2024-begin 2025);
- betreffende zijn zus S.: een attest van bijstand van 14 mei 2025, een lijst met 9 afspraken sinds oktober 2024 tot mei 2025, en een afspraakbevestiging bij de psychiatrie op 20 mei 2025;
- betreffende verzoeker: afspraakbevestigingen op de afdeling Otorhinolaryngologie (neus- keel- en oorziekten, hoofd- en halsheelkunde), medische verslagen en onderzoeksresultaten (daterend van eind 2024-begin 2025);
- betreffende zijn moeder: een inschrijvingsbewijs bij de VDAB van 10 juni 2025 en een afspraak-bevestiging bij Atlas voor 20 augustus 2025 (integratie en inburgering Antwerpen).

6. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich voor zijn verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven baseert als deze die zijn vader A.M.A.M. heeft aangevoerd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Zijn beschermingsverzoek is identiek aan dat van verzoekers vader, A.M.A.M., zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald. In de bestreden beslissing worden de gedane vaststellingen van de verwerende partij ten aanzien van zijn vader bijgevolg overgenomen.

Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet betwist. In het verzoekschrift werden verder dezelfde middelen en argumentatie aangevoerd zoals ontwikkeld in het beroep van zijn vader, zodat de beschikking inzake het beroep van zijn vader, gekend onder rolnummer 330 123, werd overgenomen in onderhavige beschikking inzake het beroep van verzoeker.

Volgend op het verzoek tot horen, worden tijdens de twee terechtzittingen de zaken 330 123, 330 125 en 330 127 samen opgeroepen en met akkoord van de verzoekende partijen gezamenlijk behandeld.

In de zaak met rolnummer 330 123 waarnaar ter terechtzitting telkens wordt verwezen, zijnde de zaak met betrekking tot verzoekers vader, worden dezelfde pleidooien gevoerd en wordt hierover bij arrest van 25 september 2025 met nr. 333 249 gemotiveerd als volgt:

“[...]

6. Verzoeker brengt, met voormeld betoog ter zitting en in voormelde aanvullende nota's, geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die van aard zijn afbreuk te doen aan de grond in de beschikking van 4 maart 2025.

6.1. Algemene situatie in Cyprus

In punt 4 van de beschikking wordt geduid dat blijkens de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat de levensomstandigheden in Cyprus voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Verzoeker brengt met zijn betoog ter terechtzitting en aanvullende nota geen concrete elementen of overtuigende argumenten die de gemaakte analyse in een ander daglicht kunnen stellen of kunnen weerleggen.

Het is dus noodzakelijk om het beschermingsverzoek te beoordelen op basis van verzoekers individuele omstandigheden. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker en zijn gezin in Cyprus zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het beschermingsverzoek, waarbij het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Cyprus werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

6.2. Persoonlijke situatie

In de punten 5, 6 en 7 van de beschikking van 4 maart 2025 wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoeker en zijn gezin als begunstigden van internationale bescherming in Cyprus en worden de door hem aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat hij niet aantoonbaar dat hij en zijn gezin hun rechten en voordelen als statushouders in Cyprus niet meer kunnen laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt.

De Raad herneemt kort enkele bevindingen uit de bestreden beslissing en de beschikking:

- Verzoeker is een zelfredzame vierenvijftigjarige man die niet aannemelijk maakt dat hij een bijzondere kwetsbaarheid heeft die hem zou verhinderen zijn rechten als statushouder te doen gelden. Evenmin liggen er specifieke elementen voor waaruit zou blijken dat de leden van zijn gezin over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken.
- Verzoeker en zijn gezin kregen de vluchtelingenstatus toegekend in Cyprus en kregen er tevens verblijfsdocumenten uitgereikt, geldig tot 27 mei 2027.
- Uit verzoekers verklaringen en gedragingen blijken niet de nodige inspanningen om zich als Cypriotisch statushouder in de Cypriotische samenleving te integreren en verzoeker toont evenmin aan geen toegang te hebben (gehad) tot medische gezondheidszorg in Cyprus. Hij toont niet aan, gelet op de korte tijd die hij en zijn gezin in Cyprus verbleven na de toekenning van de vluchtelingenstatus alsook hun gebrek aan ernstige pogingen en inspanningen om aldaar een leven op te bouwen, dat zij door de onverschilligheid van de Cypriotische overheden, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, niet in de mogelijkheid waren om hun rechten als statushouder aldaar te doen gelden. In de bestreden beslissing wordt hierover terdege aangestipt: “Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u en uw gezinsleden als verzoekers om internationale bescherming in Cyprus, dus vooraleer er jullie internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werden met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg en onderwijs (CGVS, p. 6, 8), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van jullie situatie als begunstigden van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Wat jullie situatie als begunstigden van internationale bescherming in Cyprus betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u en uw gezinsleden geen concrete, soortgelijke ervaringen doen gelden, temeer jullie twee à drie weken na het ontvangen van verblijfspapieren Cyprus verlaten hebben (CGVS, p. 7). Jullie hadden namelijk nooit enige intentie om in Cyprus te blijven daar België van bij aanvang jullie doelbestemming was (CGVS, p. 8). Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u geen stappen hebt gezet om de rechten van u en uw gezinsleden te laten gelden, dit terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus geëerbiedigd werden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen. Het komt echter aan u toe zelf de nodige stappen te ondernemen om deze uit te oefenen. Iets wat slechts mogelijk is na het verkrijgen van een internationale beschermingsstatus, inclusief de bijhorende documenten. Daarvoor dient u echter in Cyprus te blijven na het ontvangen van dergelijke status en documenten, in casu quod non.” Evenmin zijn er indicaties dat dit het geval zal zijn bij terugkeer naar Cyprus. Integendeel, in de bestreden beslissing wordt terecht aangestipt: “Dat u en uw gezinsleden er bovendien in geslaagd zijn om altijd een huis te kunnen huren in Cyprus, zevenmaal een uitkering ontvingen van de Cypriotische overheid, u af en toe kon werken en medische zorg ontving wanneer u hier nood aan had (CGVS, p. 7) wijst erop dat jullie voldoende zelfredzaam zijn om jullie rechten als begunstigde van internationale bescherming te laten gelden in Cyprus.”

Verzoekers betoog ter terechtzitting is niet van aard afbreuk te doen aan de in de beschikking gedane individuele beoordeling van de persoonlijke situatie en levensomstandigheden van zichzelf en zijn gezin als begunstigden van internationale bescherming in Cyprus, zoals hierna zal blijken.

6.2.1. Bijzondere kwetsbaarheid

Verzoeker wijst op zijn medische problemen en die van zijn kinderen S. en A. Uit zijn verklaringen en de door hem voorgelegde medische documenten, die bij aanvullende nota's worden gevoegd, blijkt dat hij door

jarenlang te roken COPD heeft, een chronische longziekte, en hiervoor opgevolgd wordt, alsook dat zijn dochter S. psychologische begeleiding krijgt en dat bij zijn zoon A. omwille van gehoorproblemen trommelvliesbuisjes werden geplaatst.

Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij en zijn gezin hierdoor een bijzondere kwetsbaarheid kennen die het hen dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig hun rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij bij terugkeer naar Cyprus zouden terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met hun grondrechten.

Vooreerst betreffen de bijgebrachte documenten over verzoekers medische problemen hoofdzakelijk klinische uitslagen en medische voorschriften, en bevatten de medische verslagen slechts een summiere diagnose. Hieruit kan niet blijken dat verzoeker kampt met medische problemen die belangrijke negatieve gevolgen hebben op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie, noch blijkt hieruit dat zijn medische toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Cyprus onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Verzoeker zet nergens in concreto uiteen in welke mate zijn gezondheidstoestand hem belet om zijn rechten te doen gelden in Cyprus noch wat de impact van deze medische problemen zou zijn op zijn mogelijkheden om er zijn rechten uit te oefenen. Deze documenten verschaffen immers geen concrete toelichting over de impact van zijn gezondheidstoestand op zijn zelfredzaamheid, autonomie en globaal dagelijks functioneren. Evenmin blijkt dat verzoeker geheel of gedeeltelijk arbeidsongeschikt is, te meer hij ter zitting van 14 mei 2025 aangeeft een arbeidsinkomen te hebben en dus duidelijk in staat is te werken.

Wat betreft de mentale problemen van zijn dochter S., kan uit de bijgebrachte afspraakbevestigingen en het attest van bijstand niet meer blijken dan dat zij in psychologische/psychiatrische behandeling is. Deze stukken bevatten geen diagnose of verdere duiding omtrent de aard, ernst of duur van de gestelde psychologische problematiek. Zij bieden bijgevolg geen inzicht in de mate van eventuele kwetsbaarheid, noch in de concrete gevolgen hiervan voor het globaal dagelijks functioneren van zijn dochter of wat de impact hiervan is op verzoeker en zijn gezin.

De medische problemen van verzoekers zoon A. lijken voorts te zijn verholpen door de trommelvlies-buisjes die in oktober 2024 in België werden geplaatst. Behalve afspraakbevestigingen voor 3 maart en 15 september 2025 liggen geen andere medische documenten voor.

Op basis van de voorgelegde stukken kan bijgevolg niet worden aangenomen dat verzoekers medische problemen, de psychologische problemen van zijn dochter en de gehoorproblemen van zijn zoon, die lijken te zijn verholpen door de plaatsing van trommelvliesbuisjes, een terugkeer naar Cyprus in de weg staan. In deze stand van zaken blijkt niet dat de voormelde elementen de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting of andere socio-economische rechten als statushouder in Cyprus onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maken. Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker en zijn gezin worden vastgesteld die het hem en zijn gezin dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig hun rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij en zijn gezin zouden terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met hun grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie en deze van zijn gezin geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hen zou verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Cyprus, of waardoor zij bij terugkeer naar Cyprus een risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Bijgevolg liggen er in deze stand van zaken geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat verzoeker en zijn gezin omwille van hun gezondheidsproblemen een bijzondere kwetsbaarheid hebben die het hen dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig hun rechten uit te oefenen, verbonden aan hun status toegekend in Cyprus, dat er een ernstig risico is dat zij zouden terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In de mate verzoeker en zijn gezin medische en/of psychologische ondersteuning behoeven, tonen zij niet aan dat zij hiertoe in Cyprus geen toegang zullen hebben, te meer verzoeker reeds in het verleden tijdens zijn verblijf in Cyprus medische zorg ontving wanneer hij hier nood aan had (NPO, p. 7-8). Wat de psychologische problemen van zijn dochter betreft, hebben zij in Cyprus overigens nooit psychologische hulp gezocht vermits zij toen nog niet op de hoogte waren van haar mentale problemen (NPO echtgenote, p. 6). Bijgevolg kan niet blijken dat er voor hen geen psychologische hulp voorhanden is in Cyprus, noch wordt dit door verzoeker aangetoond.

Niets wijst er in deze stand van zaken op dat de voormelde medische gezondheidstoestand van verzoeker en de psychische gezondheidstoestand van zijn dochter een niveau van ernst zouden bereiken die zware zorg en complexe monitoring vereist.

Zoals in punt 7 van de voormelde beschikking reeds aangestipt, volgt uit het AIDA "Country Report: Cyprus 2023 update" van mei 2024 dat begunstigen van internationale bescherming op dezelfde wijze toegang hebben tot de arbeidsmarkt (p. 160-161), onderwijs (p. 162), sociale bijstand (p. 163) en gezondheidszorg (p. 165) als de Cypriotische onderdanen. Verzoeker en zijn gezin kunnen zich aldus wenden tot de Cypriotische

gezondheidszorg voor de nodige zorgen. In het AIDA-rapport kan worden gelezen dat in juni 2019 voor het eerst een nationaal gezondheidszorgstelsel (GESY) in werking trad in Cyprus, waardoor er grote verschillen ontstonden in de verstrekking van gezondheidszorg, met name door de invoering van het concept van een huisarts (GP) als centraal aanspreekpunt voor doorverwijzingen naar alle gespecialiseerde artsen. Er is een netwerk van particuliere artsen, apotheken en diagnostische centra opgezet om gezondheidszorg te kunnen verlenen, waaronder een aantal particuliere ziekenhuizen. Begunstigden van internationale bescherming hebben, in tegenstelling tot asielzoekers, toegang tot het algemene gezondheidszorgstelsel onder dezelfde voorwaarden als onderdanen. Dit houdt in dat zij gratis toegang hebben tot een huisarts, terwijl voor toegang tot gespecialiseerde of ondersteunende medische zorg (gespecialiseerde artsen, laboratoriumonderzoek, fysiotherapie, psychologen enz.) een bijdrage van 6 tot 10 euro per bezoek moet worden betaald. Ook voor medicijnen kan een kleine bijdrage worden gevraagd, die gewoonlijk rond de 2 tot 4 euro ligt. Deze bijdragen gelden ook voor de Cypriotische bevolking. De Raad herhaalt hierbij dat verzoeker en zijn gezinsleden ook over geldige verblijfstitels beschikken. Verzoeker werd immers in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning die geldig is tot en met 27 mei 2027 en voor zover hij beweert deze te hebben weggegooid, toont hij niet aan dat hij geen duplicaat zou kunnen aanvragen van de verblijfsvergunning die hij aldaar verkreeg, zoals geduid in punt 6 van de beschikking, wat hij ter terechtzitting niet betwist. Hetzelfde geldt voor zijn gezinsleden.

Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg, toont verzoeker verder niet aan dat de mogelijkheden of beperkingen voor hem en zijn gezin om in dit verband hun rechten als statushouder uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Cypriotische onderdanen kunnen worden geconfronteerd. Waar zou blijken dat een noodzakelijke behandeling in Cyprus niet beschikbaar of toegankelijk is, merkt de Raad op dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich en dat verzoeker en zijn gezin zich bijgevolg moeten beroepen op de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Cyprus een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg, volstaat dit verder op zich niet om te besluiten dat verzoeker of zijn gezin bij een terugkeer naar Cyprus zouden belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven reeds gesteld, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als deze die voor Cypriotische onderdanen gelden. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij of zijn gezinsleden hun rechten en voordelen niet zouden kunnen laten gelden in Cyprus en zij, zoals in casu aangevoerd, als statushouder geen toegang hebben tot medische zorg. Verzoeker slaagt hier echter niet in. Hij toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij of zijn gezinsleden in Cyprus, dit mogelijk met de hulp van de Cypriotische autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zouden hebben tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg of deze niet zouden kunnen genieten.

De situatie van verzoeker en zijn gezin wordt derhalve niet gekenmerkt door bijzondere medische of andere buitengewone omstandigheden die belangrijke gevolgen zouden hebben voor hun zelfstandig functioneren en die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugkeer naar Cyprus, wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, noch brengt verzoeker hiertoe concrete elementen bij.

6.2.2. Leefomstandigheden in Cyprus

Verzoeker verwijst in eerste instantie naar de verklaringen die hij en zijn gezin hebben afgelegd betreffende hun behandeling bij aankomst in Cyprus en herhaalt dat hij, in tegenstelling tot zijn vrouw en kinderen, geen opvangplaats kreeg toegewezen. Er wordt gewezen op de zeer lange procedure die zij in Cyprus hebben doorlopen. Zoals ook in de bestreden beslissing wordt geduid, situeren deze feiten die zij meemaakten als verzoekers om internationale bescherming zich op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de beoordeling van de situatie van verzoeker en zijn gezin die in Cyprus intussen internationale bescherming, waaraan diverse rechten en voordelen verbonden zijn, werden verleend. De Raad stelt verder vast dat verzoeker hieromtrent geen argumenten heeft ontwikkeld in zijn verzoekschrift. De Raad beklemtoont daarom in dit verband dat een verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. De Raad herinnert eraan dat, zoals hoger reeds wordt opgemerkt in punt 2 van het arrest, een verzoek tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet uitsluitend tot doel heeft mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)).

Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Uit de gedragingen en verklaringen van verzoeker en zijn gezin blijkt verder dat hij en zijn gezin geenszins de intentie hadden om in Cyprus een duurzaam bestaan op te bouwen en er hun rechten te doen gelden. Zoals in punt 7 van de beschikking van 4 maart 2025 wordt geduid, blijkt immers dat zij reeds twee à drie weken na hun erkenning als vluchteling en het ontvangen van hun verblijfsdocumenten, Cyprus verlieten. Zij hadden ook reeds van bij het begin het plan om naar België te komen (NPO, p. 8), hetgeen ter terechtzitting wordt bevestigd. Verder kan er in het specifieke en persoonlijke geval van verzoeker en zijn gezin niet worden geconcludeerd dat, in de korte periode dat zij er als statushouders verbleven, hun levensomstandigheden in Cyprus als gevolg van de onverschilligheid van de Cypriotische overheden, de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer.

In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht geduid: "Wat jullie situatie als begunstigen van internationale bescherming in Cyprus betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u en uw gezinsleden geen concrete, soortgelijke ervaringen doen gelden, temeer jullie twee à drie weken na het ontvangen van verblijfspapieren Cyprus verlaten hebben (CGVS, p. 7). Jullie hadden namelijk nooit enige intentie om in Cyprus te blijven daar België van bij aanvang jullie doelbestemming was (CGVS, p. 8). Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u geen stappen hebt gezet om de rechten van u en uw gezinsleden te laten gelden, dit terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus geëerbiedigd werden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen. Het komt echter aan u toe zelf de nodige stappen te ondernemen om deze uit te oefenen. Iets wat slechts mogelijk is na het verkrijgen van een internationale beschermingsstatus, inclusief de bijhorende documenten. Daarvoor dient u echter in Cyprus te blijven na het ontvangen van dergelijke status en documenten, in casu quod non."

Verder is verzoeker er steeds in geslaagd om met zijn gezin een huis te huren in Cyprus, ontvingen zij zevenmaal een uitkering van de Cypriotische overheid, vond verzoeker er werk en ontving hij medische zorg wanneer hij hier nood aan had (NPO, p. 7). In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld: "Het document ter staving van de betaling van huur in Cyprus en het document van uw werk in Cyprus toont aan dat jullie niet in erbarmelijke omstandigheden moesten leven en dat u en uw familie voldoende zelfvoorzienend zijn wanneer jullie hiertoe genoopt zijn."

In de mate dat verzoeker niet tevreden was met de huisvesting die hij in Cyprus vond, kan uit zijn verklaringen niet blijken dat hij overheidsinstellingen of organisaties heeft gecontacteerd om hem bijstand te verlenen. Van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, kan worden verwacht om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Uit zijn verklaringen afgelegd op het CGVS kan overigens helemaal niet blijken dat de huurwoningen waarin zij in Cyprus woonden, ondermaats en "krotten" waren zoals gesteld ter zitting, hoogstens dat er minder privacy was (NPO, p. 7, 9). Verzoeker maakt hoe dan ook niet aannemelijk, gelet ook op het feit dat hij reeds kort na het verkrijgen van zijn verblijfsdocumenten Cyprus verliet, dat hij niet in de mogelijkheid was om andere huisvesting te kunnen krijgen in Cyprus. Waar verzoeker aangeeft dat het moeilijk was een arbeidsbetrekking te vinden in Cyprus, toont hij niet aan dat hij werd geconfronteerd met arbeidsmarkt-moeilijkheden die niet eveneens gelden voor Cypriotische burgers.

Aangezien geen oprechte intentie kan blijken om een duurzaam bestaan op te bouwen in Cyprus, is het voor verzoeker en zijn gezin onmogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of onderwijs en slagen zij er op geen enkele manier in om aan te tonen dat hun rechten als statushouder er niet werden geëerbiedigd.

Verzoeker haalt ter zitting nog aan dat zij in Cyprus meerdere incidenten hebben meegemaakt, hun kinderen er werden lastiggevallen en zij er verbleven in een omgeving waar veel bendes actief waren. In de mate dat verzoeker doelt op de ervaringen van zijn zoon waar derden hem wilden inlijven om drugs te dealen, werd hierover in de bestreden beslissing toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt: "Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat uw zoon lastiggevallen werd door derden die hem wouden inlijven om drugs te dealen (CGVS, p. 6), moet worden opgemerkt dat deze situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling. Tevens dient hierbij opgemerkt te worden dat deze feiten plaatsvonden alvorens jullie erkend werden als vluchtelingen (CGVS zoon, p. 4), waardoor niet aangenomen kan worden dat jullie, erkende vluchtelingen, zich op heden niet zouden kunnen beroepen op dezelfde bescherming zoals staatsburgers van Cyprus. Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat uw zoon en u naar aanleiding van uw zoon zijn ervaringen geen pogingen hebben ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties (CGVS zoon, p. 4). De daar aanwezige autoriteiten kunnen immers niet in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden indien jullie hiertoe niet de nodige stappen zetten."

Deze motieven werden echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op geen enkele wijze betwist, laat staan ontkracht. De Raad beklemt toont nogmaals dat een verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft immers uitsluitend

tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

6.2.3. Zelfredzaamheid

Verzoeker, die geen blijk geeft van een bijzondere kwetsbaarheid, toont gelet op bovenstaande pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal verder niet aan dat hij niet de nodige zelfredzaamheid heeft om in zijn levensbehoeften te voorzien. Zoals reeds is gebleken, vond hij in Cyprus werk en huisvesting, hetgeen aantoont dat zij daar niet in erbarmelijke omstandigheden moesten leven en dat hij en zijn gezin voldoende zelfvoorzienend zijn wanneer zij hiertoe genoopt zijn, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld. Verder blijkt ter zitting aan dat verzoeker en zijn gezin bereid en in staat zijn om zich te integreren en actief deel te nemen aan een vreemde maatschappij, onder meer door het volgen van taal- en inburgeringscursussen. Verzoeker heeft hier immers ook de weg gevonden naar de arbeidsmarkt en de woonmarkt. Ook zijn oudste zoon werkt. Er kan bijgevolg worden aangenomen dat, indien verzoeker en zijn gezin deze inzet en zelfredzaamheid aanwenden in Cyprus, zij ook daar in staat zouden zijn om een leven op te bouwen.

De Raad acht het niet onredelijk om van verzoeker en zijn gezin, die in Cyprus internationale bescherming kregen verleend, te verwachten dat zij inspanningen leveren om hun levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen alsook hun kinderen stabiliteit en toekomstperspectieven te geven. Dat zij een groot gezin vormen, doet hierover niet anders denken.

6.3. Waar verzoeker en zijn echtgenote ter zitting aanklagen dat hun kinderen in Cyprus verhinderd werden om over te gaan naar een hogere klas, op school niet in hun eigen taal mochten spreken en er niet de gewenste opleiding konden volgen maar enkel een kappersopleiding, hebben zij in het verzoekschrift hierover niet de minste opmerking gemaakt. De Raad herinnert er wederom aan dat een verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Zoals hoger reeds gesteld, heeft een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet immers uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

6.4. Waar verzoeker stelt dat zijn kinderen hier naar school gaan, dat zij hier een huis huren dat zij bekostigen door verzoekers inkomen uit arbeid, dat zij werken aan hun integratie, onder meer door het volgen van taalcursussen, dat de kinderen heel slim zijn, dat de oudste en meerderjarige zoon een opleiding volgt voor boekhouder en hier ook werkt, benadrukt de Raad dat deze elementen louter betrekking hebben op hun situatie hier in België en niet op die in Cyprus waar verzoeker en zijn gezin internationale bescherming genieten. De elementen met betrekking tot verzoekers situatie en die van zijn gezin in België zijn om die reden niet relevant bij de beoordeling van hun nood aan internationale bescherming. Ook het inschrijvingsbewijs bij de VDAB en een afspraakbevestiging bij Atlas, voor wat betreft zijn echtgenote, zijn om deze reden evenmin dienstig.

6.5. De Raad herinnert er hierbij aan dat situaties die geen “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;*
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;*
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;*
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of*
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91-94 en HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 93-97).*

In casu wordt niet aangetoond dat verzoeker en zijn gezin als begunstigden van internationale bescherming in Cyprus niet onder dezelfde voorwaarden als Cypriotische onderdanen toegang hebben tot o.a. gezondheidszorg, sociale voorzieningen of de arbeidsmarkt. Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, in casu België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, in casu Cyprus, kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker en zijn bij terugkeer naar die lidstaat zullen worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest. Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg, sociale bescherming en aangepast onderwijs, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoeker of zijn gezinsleden bij een terugkeer naar Cyprus zullen belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Cypriotische onderdanen.

Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

Verder dienen bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Cyprus betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Cypriotische onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Cypriotische onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoeker en zijn gezin internationale bescherming heeft verkregen in Cyprus dat als EU-lidstaat is gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun beschermingsstatus en waarvan verzoeker en zijn gezin gebruik kunnen maken. Zoals reeds vastgesteld, toont verzoeker niet aan dat hij of zijn gezin ernstige pogingen ondernomen hebben om hun rechten als begunstigden van internationale bescherming in Cyprus te doen gelden.

6.6. Aangezien verzoeker en zijn gezin reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Cyprus die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood hebben aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoeker en zijn gezin een gegronde vrees hebben voor vervolging of een reëel risico lopen op ernstige schade in hun land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de bescherming die aan verzoeker en zijn gezin werd toegekend in Cyprus effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker en zijn gezin zijn op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is een verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza niet dienstig.

6.7. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

7. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 4 maart 2025 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Cyprus.”

7. Gelet op de vastgestelde samenhang en gelet op de pleidooien die dezelfde zijn als die van zijn vader, brengt verzoeker, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de beschikking van 4 maart 2025. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Cyprus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng september tweeduizend vijfen-twintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO